

ОКРУЖНИ СУД У БАЊАЛУЦИ

БРОЈ: 11 0 У 008640 12 У

Дана, 04.07.2012. године

Окружни суд у Бањалуци, по судији појединцу Бојовић Душку, по тужби Удружења грађана „Борба против корупције БиХ“ - Transparency international ВиН“ Бањалука, Гајева број 2, заступаног по пресједавајућем Одбора - директору удружења Ђикић Емиру (у даљем тексту: тужилац), против тужене Републичке управе за геодетске и имовинско - правне послове Републике Српске, Бањалука (у даљем тексту: тужена), „због ћутања администрације“, у предмету слободе приступа информацијама, дана 04.07.2012. године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Тужба се одбацује као пријевремена.

Образложење

Тужбом од 05.01.2012. године тужилац је покренуо управни спор против тужене „због ћутања администрације“, наводећи да се туженој обратио са захтјевом, број 02-04 (1549) од 31.10.2011. године, за слободан приступ информацијама, у складу са чланом 3. Закона о слободи приступа информацијама („Службени гласник Републике Српске“ број 20/01), којим захтјевом је од тужене тражио достављање посједовних листова за 45 (именом и навођењем јединственог матичног броја) набројаних лица, па како тужена у законском року, у смислу члана 14. став 4. поменутог Закона о слободи приступа информацијама није одлучила о том захтјеву, то је и поднио ургенцију, под бројем 02-04 (1567) од 16.11.2011. године, туженој са циљем доношења управног акта у предмету достављања тражених информација, при чему је туженој и указао, а из разлога правне сигурности, на члан 25. поменутог закона који прописује супсидијарну примјену Закона о општем управном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП) те да се поменутим Законом о слободи приступа информацијама и не умањују права физичког или правног лица која се односе на подношење жалбе у управном поступку и права на разматрање предмета пред судом. Како тужена ни у накнадном року по подношењу те ургенције није донијела управни акт, сматра да су испуњене законске претпоставке за подношење предметне тужбе „због ћутања администрације“ као да је његов захтјев одбијен, а због чега предлаже да суд тужбу уважи и наложи туженој да донесе одговарајући управни акт којим ће се реализовати његово законско право за слободан приступ информацијама.

Одлучено је као у изреци овог рјешења из сљедећих разлога:

Чланом 7. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11 - у даљем тексту: ЗУС) је прописано

да се управни спор може водити само против коначног управног акта (став 1.), а коначни управни акт у смислу члана 13. ЗОУП-а је акт против кога се не може изјавити жалба, што значи акт другостепеног органа у случајевима гдје постоји другостепени орган или пак акт првостепеног органа у случајевима гдје прописима није предвиђено рјешавање по жалби на акте првостепеног органа. Као изузетак од принципа прописаног чланом 7. ЗУС-а, предвиђена је и могућност покретања управног спора када надлежни орган о захтјеву, односно о жалби странке није донио одлуку, такозвано „ћутање администрације“. С тим у вези је одредбом члана 17. ЗУС-а прописано да ако другостепени орган није у року од 60 дана или посебном пропису одређеном краћем року донио рјешење по жалби странке против рјешења првостепеног органа, а не донесе га ни у даљем року од 15 дана по поновљеном тражењу, странка може покренути управни спор као да јој је жалба одбијена (став 1.), а на начин прописан у ставу 1. тог члана може поступити странка и кад по њеном захтјеву није донио рјешење првостепени орган у року утврђеном законом, против чијег акта нема мјеста жалби (став 2.), а ако првостепени орган против чијег акта има мјеста жалби није у року од 60 дана или у посебним прописом одређеном краћем року донио рјешење по захтјеву, странка има право да поднесе жалбу другостепеном органу, те против рјешења другостепеног органа странка може покренути управни спор, а може га под условима из става 1. тог члана покренути иако тај орган не донесе рјешење (став 3.).

С друге стране, одредбом члана 14. поменутог Закона о слободи приступа информацијама, прописано је да по пријему захтјева за приступ информацији, надлежни јавни орган предузима све редовне мјере да прикупи захтјеване информације и размотри све чињенице и околности које су значајне за обраду захтјева (став 1.), па ако се одобри приступ информацији, било дјелимичној или цијелој информацији, надлежни јавни орган дописом (по мишљењу овог суда требало би рјешењем) о томе обавјештава подносиоца захтјева (став 2.), а ако се одбије приступ информацији надлежни јавни орган о томе обавјештава подносиоца захтјева, који допис (односно рјешење): под а) треба да садржи законски основ за статус изузећа информације, уз навођење чланова закона на које се позива, сва материјална питања која су важна за одлуку, што укључује и узимање у обзир фактора јавног интереса; и под б) обавјештава подносиоца захтјева о праву подношења жалбе одређеном органу, а што укључује неопходне податке за контакт са таквим органом, крајњи рок за подношење жалбе као и трошкове подношења жалбе, с тим да тај допис (односно рјешење) упућује подносиоца захтјева на право да се обрати Омбудсману Републике Српске и садржава неопходне податке за контакт са том канцеларијом (став 3.), а рок за обавјештавање подносиоца захтјева како је утврђено у ставу 2. и ставу 3. тог члана је 15 дана од дана пријема захтјева. То све значи да уколико се од стране јавног органа, од којег је затражен приступ информацијама, не удовољи захтјеву у року од 15 дана од подношења захтјева, то је и предвиђена могућност подношења жалбе одређеном органу (по правилу је то функционер јавног органа), а трајање тог рока за жалбу није истина тим законом

прописано али би по мишљењу овог суда требало износити 15 дана, што је у смислу и духу тог закона.

Поред тога, одредбом члана 19. поменутог Закона о слободи приступа информацијама је и прописано да сваки јавни орган именује службеника за информисање који обрађује захтјеве сачињене у складу са тим законом, а након именовања тог службеника његово име и подаци за контакт достављају се Омбудсману Републике Српске, а чланом 20. истог закона је прописано да сваки јавни орган доставља водич, којим се сваком лицу омогућава приступ информацијама под контролом јавног органа укључујући информације потребне за обраћање јавном органу и његовом службенику за информисање, а који водич се доставља Омбудсману Републике Српске, свакој јавној и свакој правној библиотеци у Босни и Херцеговини и кад је могуће путем Интернета, а доступан је на захтјев. То све и значи да подносиоци захтјева и имају могућност да се упознају са поступком подношења захтјева а и изјављивањем жалбе, уколико се не удовољи њиховом захтјеву.

Осим тога, чланом 25. истог закона је и прописано да уколико су одредбе „Закона о државној управи“, ЗОУП-а и ЗУС-а или других закона који су на снази у Републици Српској у супротности са Законом о слободи приступа информацијама, примјењиваће се одредбе Закона о слободи приступа информацијама (став 1.), с тим да се тим законом не умањују права ни обавезе лица која се односе на приступ информацијама како је регулисано законима о судском поступку (став 2.), а нарочито се Законом о слободи приступа информацијама не умањују права физичког или правног лица која се односе на подношење жалбе у управном поступку и права на разматрање предмета пред судом (став 3.).

Према садржају предметне тужбе, произилази да је тужилац туженој поднио захтјев за приступ информацијама дана 31.10.2011. године, па како није удовољено том захтјеву, поднио је ургенцију за одлучивање о том захтјеву дана 16.11.2011. године, па ни након те ургенције тужена није одлучила о том захтјеву, а због чега тужилац сматра да су испуњени услови за подношење тужбе „због ћутања администрације“.

Међутим, такво тумачење тужиоца није правилно, јер је у смислу одредбе члана 14. став 2. и 3. поменутог Закона о слободи приступа информацијама, који се и примјењује у конкретном случају у смислу члана 25. став 1. тог закона, тужилац и имао могућност подношења жалбе туженој (односно њеном функционеру), као самосталној републичкој управи у смислу члана 33. став 2. Закона о републичкој управи („Службени гласник Републике Српске“ број 118/08, 11/09, 74/10, 86/10 и 24/12), а коју жалбу у конкретном случају неспорно и није поднио, већ је пропуштањем подношења жалбе туженој поднио само ургенцију за одлучивање о његовом захтјеву, сматрајући да како није одлучено ни по тој ургенцији да су стога и испуњени услови за подношење тужбе „због ћутања администрације“, у смислу члана 17. став 3. у вези става 1. ЗУС-а који закон се супсидијарно и примјењује у предметној правној ствари.

Наиме, ти услови би били испуњени једино да је прије подношења поменуте ургенције туженој, тужилац и поднио жалбу туженој, па да о тој

жалби и није одлучено, ни по протеку 15 дана након поновљеног тражења ургенцијом.

Стога, како тужилац и није поступио у складу са наведеним, произилази да и нису испуњени услови за подношење предметне тужбе „због ћутања администрације“, због чега се предметна тужба тужиоца и указује пријевременом, а усљед чега је и ваљало одбацити, у смислу члана 22. тачка 1. у вези са чланом 6. (реченица прва) ЗУС-а, што је и учињено овим рјешењем.

Уколико евентуално накнадно и буду испуњени услови за подношење тужбе због „ћутања администрације“ а у складу са наведеним, тужилац ће и моћи овом суду поднијети такву нову тужбу против тужене.

Судија
Бојовић Душко